USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. A.,** zastoupen opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KRPA-110310-15/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, č. j. 2 A 41/2017 - 43,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, **se přiznává** odměna ve výši 968 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaná zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná konstatovala, že je zřejmé, že žalobce nechtěl vycestovat z území České republiky, a obstaral si padělaný doklad Rumunska, aby nemusel vycestovat na Ukrajinu. Žalobce dále mařil výkon úředního rozhodnutí ze dne 19. 9. 2016, jímž mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalovaná zdůvodnila, proč nepřistoupila k uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Posoudila též, zda je správní vyhoštění žalobce realizovatelné, a neshledala žádné překážky vycestování. Doba zajištění 30 dní byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření, a tuto námitku neshledal důvodnou. Podle městského soudu se žalovaná zabývala možností užití zvláštních opatření, a na základě posouzení dosavadního jednání žalobce dospěla k závěru, že žalobce neskýtá záruku plnění uložených povinností. U žalobce byl nalezen padělaný doklad totožnosti občana Rumunska, a byť se tímto dokladem žalobce neprokázal, nelze jeho jednání zlehčovat tak, jak to činí žalobce. Žalobce výslovně uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že nemůže na území České republiky vstoupit po dobu jednoho roku, nelze tedy nijak omlouvat jeho případný omyl. Ze skutečnosti, že žalovaná za situace, kdy se cizince prokáže padělaným dokladem, přistupuje většinově k zajištění cizince, nelze bez dalšího dovodit, že žalovaná rozhodla „paušálně“. Městský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení tohoto rozsudku i rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele nemůže samotná skutečnost, že vlastnil padělaný doklad, vést k paušalizujícímu závěru, že nemůže být adresátem zvláštních opatření.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 2. 5. 2017 a z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 11. 4. 2017 bylo realizováno správní vyhoštění žalobce na Ukrajinu. Z tohoto důvodu městský soud usnesením ze dne 22. 5. 2017, č. j. 2 A 41/2017 - 24, ustanovil žalobci opatrovníka, Mgr. Jindřicha Lechovského.

[6] Nejvyšší správní soud se nyní musel nejprve vypořádat s důsledky novelizace zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Dne 15. 8. 2017 nabylo ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců účinnosti v následovném znění: *V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* Podle čl. II odst. 1 první části zákona č. 222/2017 Sb. platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Nejvyšší správní soud toto ustanovení v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2 Azs 229/2017 – 41, vyložil tak, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v nyní účinném znění lze aplikovat pouze v řízeních zahájených po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb. Kasační stížnost stěžovatele byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 15. 8. 2017, z časového hlediska je tedy aplikace nového znění § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců přípustná.

[7] V usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“

[8] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od citovaného právního názoru odchýlit. Z důvodu realizace návratu na Ukrajinu dne 11. 4. 2017 nebyl další pobyt žalobce znám, proto mu byl městským soudem ustanoven opatrovník. Ze soudního spisu tak bez pochybností vyplývá, že zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno a byla tak naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud nevyžadoval stanovisko stěžovatele a žalované. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen opatrovníkem. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, § 64 a § 120 s. ř. s.). Podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, má advokát nárok na odměnu za 1 úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) ve výši 500 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto Nejvyšší správní soud zvýšil odměnu o částku odpovídající této dani. Celková částka odměny tedy činí 968 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu